
Larreu derrota els espanyols al Río de la Plata

Autor:

Data de publicació: 16-05-2019

L'any 1814, en el context de la Guerra de la Independència de l'Argentina, l'estol sufragat, quasi íntegrament, pel comerciant català establert a Buenos Aires Joan Larreu i Espeso derrotava les forces navals espanyoles davant les costes de Montevideo, en un episodi que seria conegut com la Batalla naval del Buceo.

Marc Pons Tarragona. Divendres, 17 de maig de 2019

Tal dia com avui de l'any 1814, fa 205 anys, en el context de la Guerra de la Independència de l'Argentina, l'estol sufragat, quasi íntegrament, pel comerciant català establert a Buenos Aires Joan Larreu i Espeso derrotava les forces navals espanyoles davant les costes de Montevideo, en un episodi que seria conegut com la Batalla naval del Buceo. Aquell combat, lliurat davant el port de Montevideo i que duraria tres dies (14 a 17 de maig de 1814), tindria una importància cabdal: la victòria de les forces navals independentistes de les Províncies Unides de Río de la Plata (nom primigeni d'Argentina) liquidaria, definitivament, l'amenaça d'una invasió espanyola.

L'estol naval de Larreu estava format per vuit vaixells de guerra, tripulats per 1.400 homes i armats amb 147 canons. Larreu, llavors vocal d'Hisenda (equivalent a ministre) de la Junta (equivalent a govern) de l'executiu independent de Río de la Plata, va portar a terme una intensa gestió recaptadora per a botar l'estol que s'havia d'enfrontar a l'amenaça d'una ocupació espanyola. Però el capital reunit resultaria del tot insuficient, i llavors decidiria sufragar amb els seus recursos personals la part majoritària d'aquella empresa. La decisiva victòria militar argentina precipitaria la definitiva declaració d'independència (9 de juliol de 1816)

Joan Larreu i Espeso (Balaguer, 1782 – Buenos Aires, 1847) és un dels grans paradigmes de la participació catalana en la independència de l'Argentina. L'any 1810, quan va esclatar la revolució independentista, Larreu era un dels comerciants més rics i influents de la comunitat catalana de Buenos Aires. Havia tingut un paper molt destacat en la creació dels Miquelets de Catalunya a l'Argentina (1806), que havien combatut tant els intents d'invasió britànica (1806 i 1807) com en la revolució independentista (a partir de 1810). I, juntament amb el també català Domènec Matheu, havia estat vocal (equivalent a ministre) de la Primera Junta independent (1810).

Després de la declaració d'independència (1816), el govern argentí el va voler rescabalar. La construcció i armament de l'estol del Buceo i, poc després, de l'Escola Naval Argentina, l'havien pràcticament arruïnat. Li van concedir el càrrec de cònsol a Bordeus (França), amb l'autorització per a simultaniejar la tasca diplomàtica amb la seva activitat habitual de comerciant de vins i aiguardents. Però no va aconseguir reflotar el seu negoci i, segons algunes fonts, s'acabaria suïcidant ?totalment arruïnat? l'any 1847.